Ч. 232. Пятниця 28 (15) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на скреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Вісти політичні.

(Реконструкция кабінету. — Анґлійско-російский конфлікт. — З поля війни.)

Найбільшою сензациєю дня, то чутка о реконструкциї кабінету, чутка, котра вже в найблизших днях має стати дійстностию. Др. Кербер їздив оногди до Є. Вел. Цісаря до Ґеделе на авдиенцию, котра протягнула ся через півтора години а відтак вернув до Відня. Справа буде полагоджена вже в найблизшім часї. При тій реконструкциї кабінету розходить ся мабуть в першім ряді о то, щоби позискати Чехів і длятого має вступити до кабінету др. Ранда яко міністер-крян і ґр. Букоа, член ческої ради культури, але мимо того кабінет дра Кербера має і дальше задержати свій характер. Півурядовий „Fremdenblatt" пише з сеї нагоди:

„Як вже виходить ясно з дотеперішного становища і діяльности шефа секциї Ковля і ґр. Букоа, при виборі їх було виключно рішаючим то змаганє, щоби політичний характер міністерства Кербера в ніякім напрямі не змінив ся. Тим самим уникнено також якої небудь зміни в стані посїданя партий, о скілько в тім відношеню до урядничого кабінету може бути бесїда."

Кажуть, що безпосередною причиною до реконструкциї кабінету було уступленє міністра фінансів Бем-Баверка, котрий подав ся до димісиї ще 2 червня с. р. по делеґацийній сесиї і по заяві бувшого шефа маринарки Спавна, що заряд маринарки не може ручити за додержанє звороту задатку в квоті 20 міліонів на цїли маринарки, на котрій то основі затягнено 400 міліонову позичку. Особисті відносини межи дром Кербером а Бем-Баверком вже від двох літ не конче були добрі. Др. Бем-Баверк подавав ся перший раз до димісиї вже в червни 1902.

Др. Ковель, котрий має стати міністром фінансів, єсть родом з Галичини, де єго батько за давнїйших німецких часів був старостою Він виховував ся і учив ся в Терезиянум, де був шкільним товаришем дра Кербера. В міністерстві торговлї займав ся він справами почтовими, був директором почтових кас ощадностий і шефом секциї.

Нема майже сумніву, що справа нападу росийскої фльоти на рибацкі судна в Північнім мори буде мирно залагоджена. Як вже звісно, Росия готова дати повну сатисфакцию і відшкодованє родинам по погибших; а всеж-таки Анґлїя буде мати від тепер бачне око на росийску фльоту і ледви чи схоче єї перепустити через канал суезкий хоч би лиш з самої обави якогось нового конфлікту. Анґлійскі ескадри одержали приказ, щоби тепер були кождої хвилї готові і стояли з собою безустанно в звязи. Се має очевидно значити, щоби кождої хвилї були готові до діланя. Причина нападу однакож все ще не вияснена. З росийскої сторони доказують, що причиною не могло бути нїчого иншого, як лиш обава перед Японцями а в тім по части й сама Анґлїя завинила через свою велику прихильність для Японців, бо росийска фльота могла припускати, що в Північнім мори могли появити ся японьскі судна спускаючись на прихильність Анґлїї. З другої же сторони доказують, що то міг бути й простий нещасливий случай. Росийска фльота не могла припускати, що стрітить на дорозї якусь перешкоду а їдучи скоро, в'їхала помежи рибацкі судна, котрі занятї роботою не могли борзо уступити ся. Лодки були занятї ловлею риб і мали свої сїти у воді, котрі не можна було борзо повитягати з води; відрізати їх також не було можна, бо декотрі мали дротяні линви, отже росийска фльота не мала иншої ради як лиш розстрілюванєм увільнити ся з тої перешкоди, в яку попала. Она ділала мов би у власній обороні і длятого вина єї не єсть так дуже велика.

ЧЕК.

(З німецкого — Федора Берґ-Залєвского.)

(Дальше).

Кілька днів пізнїйше — то було сьвято — проходжував ся Лекомб по бульоньскім ліску. Ходив собі поволи по тїнистих алеях, оживлених тисячами публики. Коли повів очима по товпі народу, пристанув нагле. Що то? Там, та пара, що по другій стороні алеї побравши ся по під руки ішла, сьміючи ся і весело розмавляючи — без сумнїву! То були Маріон Потівіє і Шарль Ділльон. Оджеж так! Єго перший здогад був таки правдивий. Обоє так, видко, знали ся, що кождий посторонний видець мусїв їх уважати за залюблену пару.

Лекомб сейчас спізнав, що тепер не сьміє нї хвилї тратити, аби суперника зробити нешкідливим. Але то не було надто тяжко.

Молода пара щезла в товпі і Лекомб вступив до одної каварнї, положеної в бульоньскім ліску. Ледве сїв при малім столику, коли присїло ся до него двох панів. Лекомб відповів на їх питанє, чи можна сїсти, вічливим рухом руки і оба почали відтак з французскою живостию розмову, котрій Лекомб, хоч занятий цїлком иншими гадками, мусїв мимо волї прислухувати ся. Розмова вела ся о малій скриночцї, яку один з панів мав при собі.

— Так, любий бароне — говорив висший з обох панів до свого товариша — то аматорске фотоґрафованє може бути дуже займивим занятєм; але я все таки гадаю, що та річ досить тяжка.

— Цїлком нї, любий маркізе — відповів другий. — Цїла річ незвичайно проста. Дивіть ся, я можу в тім малім апараті помістити дванайцять плиток і тоді не отвираючи єго, зробити двавайцять знимок. А то роблю по просту так — він підніс апарат і подав приглядаючому ся цїкаво товаришеви, як фотоґрафуєся. — Подивіть ся на повіз, що саме тепер переїздить тамтуди. Просте потисненє ґузика вистане, аби на плитцї відбив ся єго образ.

— То незвичайно цїкаво! Справдї! І як прийдете нинї вечером до дому, то маєте в кишени часть недїльного житя в Парижи.

— Так!

Лекомб не уважав дальше на обох панів, лише мовчки дивив ся на клуби диму свого циґара. Але аристократичний аматор фотоґрафії так основно пояснював дальше свій апарат, що найменше яких шість-сїм разів пробовав фотоґрафувати, виймаючи одні плитки і заступаючи їх иншими. Кілька разів приходило касиєрови на думку, що він мусїв вже десь бачити обох своїх сусїдів; однако він не міг пригадати собі, де то могло бути, а впрочім не дуже силував ся роздумувати над тим. Єго званє зводило єго разом з тілько людьми, що він в ніякий спосіб не міг би всїх лиця затямити собі. Але коли би він був пізнав в своїх сусїдах при столику тих самих вічливих панів, які недавно зробили єму місце в банку, то очевидно єго поведенє супротив них було би трохи чемнїйше.

Але як з одної сторони увага, яку звернув Лекомб на барона Бужіваля і на маркіза Болянкурта була дуже мала, то з другої сторони о много більша була цікавість, з якою они оба приглядали ся касиєрови. Коли би Лекомб не був так цїлковито занятий своїми любовними справами, то було би не могло укрити ся перед єго бистрим оком, що маркіз Болянкур вже від тої першої случайної стрічи в банку ходив за ним всюди як тїнь. Ба, той знатний пан посунув свою цїкавість до Фурнїєрівского касиєра навіть так далеко, що винаймив напротив єго мешканя в Сен Денї і для себе комнату і звідси просто студиював свого сусїда з напротив. Коли би Лекомб був лиш догадував ся чогось такого, то був би в нинїшній стрічи і в фотоґрафічних поясненях свого сусїда добачив може щось більше, як лиш простий случай.

Випивши свою склянку абсинту, підняв ся, поклонив ся і пійшов. Ледве увійшов кільканайцять кроків, так, що не міг чути, що говорено при столї, коли і барон Бужіваль скінчив свої фотоґрафічні виклади. І рівночасно аристократичний вигляд обох панів змінив ся, а на їх лицях появила ся хитра усьмішка.

— Маєш єго, Томмі? — спитав маркіз по анґлійски.

— All right, Джон! Шість разів сидить в моїм апараті єго лисяча руда голова.

— Славно! Справа іде як з платка. А як там з чеком?

— Всьо в найлїпшім порядку. Два рази удалось менї стрітити Фурнїєрівского післанця коло банкової каси і при тих нагодах заглянути в чеки фірми. Підписи також вже маю.

Вісти, які надходять з поля війни, кажуть здогадувати ся, що там заносить ся на нову велику битву. Японці дістають заедно велику поміч. Малі стички і борби артилерії відбувають ся що дня. Битви сподівають ся на полудни від ріки Гунго, де тепер сиплють шанці. Та й само іменоване ґен. Куропаткіна головно-командуючим цілої армії манджурскої вказує на то, що він має повне довіре у царя і верховодячих кругів. Так само й полишене Алексієва на давнім его становищи намістника есть доказом, що значінє і вплив его не ослабли і що Росия держить ся кріпко тої самої політики на Далекім Всході, що й досі.

В Манджурії настала вже велика студінь. Онегди було там в ночи 8 степенів морозу а войско терпить дуже, бо ще не дістало теплої одежі. Куропаткін, кажуть, виготовив новий плян війни і есть певна надія, що армія росийска ще перед зимою доведе щасливо війну до кінця. З Порт Артура нема ніяких важнійших вістей. Японці в послідних атаках здобули коло Ерлюншан кілька важнійших позиций, а тепер лагодять ся до великого атаку, котрий вже сими днями відбуде ся. З другої же сторони доносять, що в японьскій армії під Порт Артуром настала внаслідок многих неудач велика знеохота і длятого войско облогове має бути перенесене до лінії, а на его місце прийдуть свіжі полки.

Маршалок Ояма доносить, що Японці по послідних борбах взяли 709 Росиян в неволю. Число знайдених на побоєвищи Росиян дійшло вже до 1333. Так само і з росийскої сторони доказують, що на побоєвищи знайдено богато Японців і похоронено їх з войсковою почестию. А все-таки на побоєвищи лежить ще богато непохоронених людий.

Аґентия Гаваса доносить: Сторони під Мукденом представляють страшно сумний вид. На 30 миль від Мукдена видко цілковите знищенє і опустошенє. Дороги представляють сумний вид. Довгі ряди ранених посувають ся ними до Мукдена. Настала вже значна студінь і войско терпить дуже. Всі місцеві жителі з дітьми і жінками повтікали. Велика часть сіл зрівнана з землею, а де стояли хати, там видко лиш попіл і згарища. В Мукдені брак найпотрібнійших річий.

Новинки.

Львів дня 27-го жовтня 1904.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Ів. Якубовича, властителя більшої посїлости в Пужниках на маршалка і Маркиля Стрецкого, греко-кат. пароха в Палагичах на заступника маршалка ради повітової в Товмачи.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших комісарів повітових: Ів. Ґуклера зі Львова до Бучача і Володисл. Красуцкого з Чесанова до Старого Самбора, комісарів: Жигм. Красиньского з Ряшева до Львова, Ів. Давкшу з Старого Самбора до Львова, Волод. Топольницкого з Вібрки до Чесанова; концепістів Намістництва: Ігн. Білиньского з Жидачева до Львова, ґр. Адама Старженьского з Борщева до Ряшева і др. Адама Рапного з Ряшева до Городка; та практикантів концептових ц. к. Намістництва: Меч. Інеса з Золочева до Тернополя, Казим. Видавского з Підгаєць до Гусятина, Тад. Малиновского зі Львова до Бібрки, Йос. Йоркаша-Коха зі Львова до Бережан, Володим Лодиньского зі Львова до Лиманової, дра Юр. Ямпольского зі Львова до Жидачева, Едм. Зубрицкого зі Львова до Горлиць, Стан. Королевича зі Львова до Ропчич, Ад. Ґалевского зі Львова до Підгаєць і Стеф. Грабчиньского зі Львова до Ясла.

— **Ректором** рускої духовної семинарії у Львові іменований на місце о. Хомишина, теперішного епископа в Станиславові, о. др. Йосиф Жук.

— **Нові переписні листки.** Ц. к. Дирекция почт оповіщує: Вийшов новий наклад переписних листків, на котрих передній стороні зарезервовано лївий ріг з гори для висилаючого, щоби в тім місци подав свою адресу. — Зміну ту заведено в інтересі публики, щоби кождий переписний листок на случай недорученя адресатови міг бути звернений висилаючому.

— **Конкурси.** Окружні ради шкільні оголосили конкурси на 408 посад катихитів, управителів і учителів народних шкіл в Галичині. З того припадає 215 посад на всхідну Галичину.

— **Доповняючий вибір** до буковиньского сойму відбув ся ві второк з курії більшої посїлости. Вибраний 76 голосами Румун Константин Попович. Контркандидат з партиї середини, Вайсельберґер одержав 41 голосів.

— **Зелїзниця Львів-Підгайці.** Для будови тої зелїзниці на кінцевім просторі, около 35 клм. довгім, з Бережан через Потутори до Підгаєць розпочала ся дня 21 с. м. в Бережанах стацийна і політична комисия обхідна і вивласнююча. Після проекту, уложеного ц. к. управою будови зелїзниць у Львові, зелїзнича лїнія переходить через громади: Бережани, Посухів, Потутори і Саранчуки в бережаньскім і через Волощину, Божиків, Литвинів, Рудники, Угринів і Підгайці в підгаєцкім повіті, а в Потуторах буде лучити ся ся із стацією державних зелїзниць, яка там находить ся. Комісия буде урядувати до 30 с. м. і закінчить свою діяльність в Підгайцях. Задачию комісиї есть вислухати і розміркувати бажаня повітів, громад і інтересованих сторін на цїлій проектованій зелїзничій лїнії, щоби упостійнити остаточно проект і дозволити на будову.

— **Похорон бл. п Аполїнария Яворского** відбув ся нині в полудне з костела оо. Бернардинів на Личаківске кладовище при величезнім здвизї народа. Рано о год. 10-ій відправили панахиду Впреосв. Митрополит Шептицкий в сослуженю митратів оо. Білецкого і Туркевича, Впреосв. архієпископ Більчевский і вірменьске духовеньство. Заупокійне богослуженє відправив Впреосв. архієпископ др. Більчевский. В похороні взяли участь: В імени Є. В. Цїсаря охмістер Двора Є. Е. ґр. Холоневский, Є. Ем. кардинал краківский кн. Пузина, міністер для Галичини Є. Е. др. Пенгак, міні-

---

Буду в усім готовий в пору. Справа зависить відтак лише від тебе.

Маркіз засьміяв ся.

— Будь спокійний, любий Томмі, она стоїть добре. Не даром удавало ся два роки в Théâtre Variéte „чоловіка зі стома головами“.

Барон і маркіз знизили при послідних словах свої голоси аж до шепоту. Але коли підняли ся, заплатили за напиток і поволи вийшли із каварні, були оба знов аристократами чистої води, по котрих був би ніхто нічого иншого не сподівав ся.

2.

Лекомб мав неспокійну ніч. Вчерашне відкрите займало его гадки більше, як він сам перед собою признавсь би. Що він мусить прогнати Дїлльона з контори Фурніера, було у него постановленою річию. Але того було би мало; той молодий чоловік мусів винести ся і з Парижа. Може тоді оправдалась би на Маріон стара пословиця: „З очий, з думки“.

Коли перед полуднем поклав Шарль Дїлльон як звичайно перед касиером письма до підпису, велів він ему хвильку заждати. Дїлльон побачив з зачудованєм і невдоволенєм, як Лекомб переглядаючи листи, то хитав головою то глумливо усьміхав ся.

— Пане Дїлльон — Лекомб прибрав гордий вид — я замічаю вже від довшого часу, що ваша робота чим раз більше недбала, я просив би вас проте цілком поважно, аби ви більше уважали на свою роботу.

— Пане Лекомб — відповів Дїлльон — не були би ви ласкаві близше пояснити мені ту дуже болючу для мене нагану? Я не почуваю ся....

Лекомб озлобив ся.

— Пояснити? А вам що приснило ся? Коли я кажу, що ваша робота недбала, то се повинно вам вистати.

Дїлльон силував ся запанувати над собою.

— Жалую, що не можу вдоволити ся таким вашим висказом — сказав чемно але рішучо. — Мушу вас попросити о докази.

— Що? — крикнув Лекомб. — Ви опираєте ся на тім? Ви надто сьміли, молодче! А тепер ідіть, бо инакше не так з вами заговорю.

Дїлльон поблід

— Пане Лекомб — відозвав ся — не маєте права так безосновно мене обвинувати. Випрашаю собі таке поведенє раз на все.

Лекомб попав в страшенне розъяренє. Дїлльон не змовчав і так слово по слові счинила ся сварня, а конець всього був такий, що справа прийшла перед шефа фірми і Дїлльона сейчас віддалено.

Маріон, що з ростучим страхом була сьвідком всего, зрозуміла сейчас правдиву причину суперечки. Її було так, немов би мусіла зірвати ся і поспішити на поміч Шарльови, немов би мусіла зірвати маску з лиця підлого Лекомба. Але сейчас пізнала, що коли би й она вмішала ся, то було би ще гірше. А коли би й она своє місце утратила, то що тоді? Що сказала би мати? Давна нужда, стара журба почались би на ново. Ні, не можна, она мусїла мовчати.

Дїлльон надіяв ся, що ему не буде тяжко найти в Парижи добре місце, але побачив вскорі, що помиляв ся, хоч він дуже пильно старав ся. Кілька разів він майже мав запевнене місце, відповідано ему на письменні просьби з огляду на его знамениті сьвідоцтва, жадано, аби лично представив ся, приймано его прихильно, так що він на певно гадав, що сим разом пощастить ся. Але за кождим разом правильно відсилано ему відтак по кількох днях его папери з дуже холодною заміткою, що місце вже заняте, або що его услуг не потребують.

Шарль Дїлльон був дуже пригноблений тими неудачами, а пригноблене ще збільшило ся, коли одного вечера Маріон в часї одної звичайної щоденної стрічи заявила ему, що її мати дізнала ся о їх зносинах і зажадала з цілою строгостию, аби она сейчас зірвала з милим.

Коли Дїлльон сего вечера попращавши ся з милою — як гадав на все — вернув до свого мешканя, було для него лиш слабою потіхою, що застав на столику знов лист з візванєм, аби завтра явив ся в однім бюрі, в котрім старав ся о заняте. Сим разом здавало ся дійстно, немов би ему сприяло щастє. Властитель контори, старий, милий чоловік, випитував ся подрібно о его спосібности та давнійше занятє і як здавалось, був дуже вдоволений тим, що почув.

— Ну — сказав вкінци — я ще розвідаю ся близше про вас, пане Дїлльон. Коли мій розвід випаде користно, о чім не сумніваю ся, то ми погодимо ся. Зайдіть знов сюди позавтру о осьмій годині рано по остаточну відповідь.

В серце Дїлльона вступала нова надія. Сим разом мусить ся ему пощастити. Він майже не міг ся діждати того часу. З ударом години ставив ся в бюрі і пійшов просто до шефа. Але старий чоловік виглядав нині як лід і як лід холодно звучали слова, коли він не дивлячи ся майже на Шарля, сказав:

— Жалую, що я вас трудив, пане. Для людий вашого рода нема у мене місця.

Дїлльон аж подав ся назад, немов би его хто ударив кулаком межи очи.

— Як я то маю розуміти — з трудом вицідив. — Люди мого рода? Що то має значити?

— Не могли би ви собі самі на то відповісти?

Молодий чоловік мимо глумливости того питаня присилував себе до спокою.

— Пане — сказав він — я вже кілька разів при моїх старанях о посаду замітив, що стоїть мені щось незвістне на перешкоді. Я знаю, що ніколи не допустив ся ні найменшої нечестности і тому мушу підозрівати, що против мене ділає якась злобна рука. Ви були послі-

стер віроісповідань і просьвіти Є. Е. др. Гартель, Є. Е. п. Намістник граф Андрей Потоцкий, Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені, командант корпуса Є. Е. ґен. Фідлер, президент палати послів ґр. Феттер, маршалок краєвий Горішної Австриї Є. Е. др. Ебенгох, презес ческого клюбу др. Пацак і віцепрезес др. Страньский, президия польского Кола під проводом віцепрезеса Є. Е. ґр. В. Дідушицкого, б. Намістник Є. Е. п. ґр. Пініньский і дуже богато послів до Ради державної і на Соійм краєвий, представителі всїх властий державних, автономічних і войскових. По богослуженю двигнув ся величезний похід площею Бернардиньскою і ул. Пекарскою на личаківске кладовище. Над домовиною покійного промавляли Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Ст. Бадені і віцепрезес польского Кола Є. Е. ґр. Войт. Дїдушицкий. Похорон скінчив ся о 2-ій годинї в полудне.

— **Борба з пияньством в Галичинї.** Сими днями появило ся мінїстерияльне розпорядженє щодо спроваджуваня горівки і алькоголїчних напитків в Галичинї, а зміряюче до обмеженя числа шинків та улекшеня борби з пияньством. Від тепер закладанє нових шинків буде зависїти від концесиї, видаваної полїтичними властями, котрі мають позволяти лише на таке число шинків, яке відповідає дійстній потребі. Крім того полїтична власть має право відобрати шинкарску концесию кождому, хто заохочує до пияньства для особистих зисків.

— **Убийство.** З Косова доносять, що селянин з Уторопа, Онуфрий Сторожук напав в поли на селянина Юру Мазурака і так єго побив колом, що той перенесений домів, по кількох годинах помер.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 27 жовтня. Др. Кербер вернув тут вчера вечером з Будапешту.

Віґо 27 жовтня. Російскі панцирники „Орел“, „Бородіно“, „Цар Александер“ і „Князь Суворов“ разом з перевозовими кораблем „Анадір“ запливли до тутешного порту. Инші кораблї балтийскої фльоти мають надплисти.

Мадрид 27 жовтня. Доносять тут з Віґо: Російскі офіцири розповідають про подію коло Гиль як слїдує: Критичної ночи спостерегли Россияни нараз два торпедовцї. Позаяк побоювали ся япаньского атаку, казали стріляти. Офіцири обстають при тім, що виділи виразно на однім торпедовци гармати, а служба виглядала як рибаки. Не виділи, чи хто ранений і висказали своє сожалїнє з причини сеї пригоди.

Мадрид 27 жовтня. Мінїстер маринарки виїзджає нинї з мінїстром справ заграничних до Віґо, щоби переконати ся, о скілько оба російскі панцирники суть ушкоджені. Коли би показало ся, що до 24 годин не можуть бути направлені, видасть мінїстер відповідну інструкцию.

Париж 27 жовтня. Аґенция Гаваса доносить з Віґо: Командант тамошного порту пішов на адміральский корабель російский і заявив, що іспаньске правительство не дозваляє російским кораблям набирати вуголь. Адмірал Рождественьский відповів, що єго кораблї ушкоджені і для того відлучив ся від прочої ескадри. Командант відповів, що заявить то свому правительству а відтак подасть адміралови відповідь. Мимо того нїмецкі вуглеві кораблї прилучили ся до російских панцирників. Командант порту ходив знову до адмірала з просьбою, щоби не нарушав неутральности. Рождественский дав слово чести, що на іспаньских водах не набере вугля. Жадав лиш, щоби єму позволено набрати для кождого корабля по 400 тон вугля, аби міг доплисти до Танґера.

Курс львівский.

Дня 26-ого жовтня 1904.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 кр. . . .	543 —	553 —
Банку гал. для торгов. по 200 кр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575·—	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 кр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·30	102 —
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·00
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·10	99·80
III. Облїґи за 100 кр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·30	102 —
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краєв. в 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100 —
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	52 —	56·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·80	29·80
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	65·—	70·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	20 70	21·70
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Долар америк.	4·80	5·—

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

---

dним разом так вічливі і прихильні для мене. Майте тепер хоч милосердіє сказати менї, що причинило ся до тої зміни в вашім настрою.

В лици Ділльона було тілько щирої розпуки, що старий пан не міг в собі придавити ворушачого ся співчутя. Взяв з свого столика одно письмо і подав єго мовчки молодому чоловікови. Шарль перебіг єго очима. То було письмо фірми Фурніер і Спілки, писане рукою Лекомба і містило тілько такі слова: „На ваше питанє дотикаюче пана Шарля Ділльона мусимо на жаль відмовити відповідь.“

Ділльон станув як оголомшений. Він знав, що то була відповідь, якої після купецких звичаїв уділяють звичайно, коли той, до котрого відносить ся питанє, допустив ся спроневіреня. Він видивив ся на старого пана мов божевільний, чув як кров напливає до єго мозку. Відтак крикнув:

— Отже то єсть причиною, чому передомною замикають ся всї двері! Не досить, що позбавлено мене без причини мого становища, хоче мене той драбуга Лекомб обдерти ще й з чести. А я безборонний супротив такої підлости, бо імя фірми Фурніер більше значить як мої впевнюваня. Але нї, ми порахуємо ся!

І не попращавши ся, вибіг як шалений з комнати.

Він не міг ще зібрати своїх гадок, то одно лиш було у него постановлене: хотів, мусїв покарати того драба, нехай би вийшло з того для него не знати що.

Пустив ся не думаючи в напрямі бульвару Батіньоль, коли нараз пригадав собі, що нинї першого, день, в котрім Лекомб ходив правильно до банку, аби там брати гроші на виплату. Сейчас постановив собі, що буде там глядати свого ворога, там мусить на нїм помстити ся і за хвилю спішив вже до банку.

3.

У француский банку було і нинї, як кождого першого, оживлене житє Сотки людий наповнило обширні салї і коридори. При касах не було вільного місця! При касї пана Константа стояв живо розмавляючи з банковим урядником дуже хорошо одїтий пан, барон Бужіваль.

Він став ся частим гостем в банку, що являв ся майже кождого дня і то вибирав гроші, то вкладав. І між ним а паном Константом навязали ся приязні відносини.

Барон підоймив саме майже цїлу свою готівку з банку, заявляючи урядникови, що наміряє на довший час виїхати.

— А що, любий Констан — банковий урядник аж сияв з радости, що аристократичний приятель так назвав єго — чи случайно не завадите в часї своєї лїтної подорожи о Шампанію? Як так, то очевидно що відвідаєте мене в моїм замку. Я уважав би себе щасливим, коли би міг з вдячности за вашу вічливість гостити вас кілька днїв у себе.

Констан був не аби як злий, що саме в тій хвили вирвнула перед віконцем руда голова касиера Лекомба. Барон Бужіваль зробив касиєрови сейчас місце і банковий урядник старав ся як можна найскорше відправити не вчасного гостя, побоюючи ся, що барон може відійти, не дожидаючи відповіди на таке заманчиве запрошенє.

Тисячфранківки лиш мигали в справних руках Константа.

— Отже чотириста тисяч франків, як все, правда, пане Лекомб?

— Як все, пане Констан, дякую вам.

Касиєр був щось нинї захриплий, коли говорив ті слова, забираючи гроші, подаючи чек. Констан міг кинути лиш на борзї оком на чек, бо в тій хвили барон Бужіваль подав єму руку на пращанє і повторив своє запрошенє.

(Конець буде).

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).